

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kf.III.39.609/2021/9.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó
a tanács elnöke
Dr. Bérces Nóra
előadó bíró
Dr. Sperka Kálmán
bíró

A felperes: Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság
felperes címe

A felperes képviselője: dr. Szalanics László ügyvéd
felperesi képviselő címe

Az alperes: alperes neve
alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Szűcs Péter ügyvéd
alperesi képviselő címe

A per tárgya: Közzolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálatából eredő
közzolgálati jogvita

A fellebbezési kérelmet benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel támadott határozat:

Debreceni Törvényszék 8.K.701.266/2020/23. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 8.K.701.266/2020/23. számú ítéletét – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül – hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A Kúria az alperes másodfokú perköltségét 138.000 (százharmincnyolcezer) forintban, a fellebbezési eljárás illetékét 441.600 (négy száznegyvenegyezer-hatszáz) forintban állapítja meg.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A másodfokú eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperest határozatlan idejű kormányzati szolgálati jogviszonyban, minőségbiztosítási referens munkakörben foglalkoztatta, havi 357.100 forint illetménnyel. Az alperes a felperesi munkáltató ... Kirendeltsége (a továbbiakban: Kirendeltség) ... Osztályán, mint megváltozott munkaképességű, súlyos mozgásszervi fogyatékkal élő kormánytisztviselő dolgozott.

[2] A felperes az ... számon kiadott felmentéssel az alperes 1994. június 1-től fennálló határozatlan idejű kormányzati szolgálati jogviszonyát 2018. november 1-én kezdődő két hónap felmentési idővel, 2018. december 31-i hatállyal megszüntette. A felmentés indokolása szerint az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyát a közigazgatás modernizációja érdekében szükséges intézkedésekről szóló 1535/2018. (X. 29.) Kormányhatározat (a továbbiakban: Korm. határozat) alapján – az Emberi Erőforrások Minisztériumának döntésére is figyelemmel –, az abban elrendelt létszámcsökkentés végrehajtása érdekében kellett megszüntetni a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (1) bekezdés a) pontja szerint. A felmentésre figyelemmel a felperes 8 havi illetménynek megfelelő végkielégítést is fizetett az alperes részére.

[3] A létszámcsökkentés az üres álláshelyek megszüntetésén kívül 25 fő álláshelyét – köztük az alperes minőségbiztosítási referens munkakörét is – érintette. A felperesi Kirendeltségen egyedül az alperes töltött be minőségbiztosítási referens munkakört, amelyet a felperes a Korm. határozat végrehajtása során a munkakörhöz tartozó feladatok átszervezésével 2019. január 1. napjával meg is szüntetett.

[4] Az alperes a felmentéssel szemben közszolgálati panasszal élt arra hivatkozással, hogy felmentésének oka a fogyatékkossága lehetett, erre tekintettel a munkáltatói intézkedés sérti az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § g) pontjában és 21. §-ában foglaltakat, ezáltal a Kttv. 193. § (1) bekezdésének d) pontjába ütközik. Mindezekre tekintettel a felperesi munkáltatót a Kttv. 193. § (1) bekezdése alapján az eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatására kérte kötelezni. A döntőbizottsági eljárásban a panaszos alperes elmaradt illetmény iránti igényt nem terjesztett elő, figyelemmel arra, hogy részére két havi felmentési időre járó távolléti díjat, ezen felül 8 havi végkielégítést megfizetett a felperes.

[5] A felperes a közszolgálati panasz elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a számára előírt létszámleépítés végrehajtása során az egyenlő bánásmód követelményét megtartva, szakmai szempontokat figyelembe véve döntött az alperes jogviszonyának megszüntetéséről.

[6] A Közsolgálati Döntőbizottság a 2019. március 26-án kelt ... számú határozatával a kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésére figyelemmel – a Közsolgálati Döntőbizottságról szóló 459/2017. (XII. 28.) Korm. rendelet 11. § (2) bekezdés a) pontjának

első fordulatra, valamint a Kttv. 193. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással – elrendelte a panaszos alperes továbbfoglalkoztatását, és akként rendelkezett, hogy a felek az eljárással összefüggő költségeiket maguk viselik.

[7] A Közszerzői Döntőbizottság határozatában megállapította, hogy a felperes felmentése esetében teljesültek a Kttv. 63. § (3) bekezdésében foglaltak, a felmentés indoka világos, valós, valamint okszerű volt, ugyanakkor az egyenlő bánásmód követelményének megtartását a felperes munkáltató nem bizonyította. A panaszos alperes az Ebktv. 19. § (1) bekezdésének megfelelően valószínűsítette, hogy védett tulajdonsággal rendelkezik és hátrány érte, ugyanakkor a felperes munkáltató – annak ellenére, hogy őt a Közszerzői Döntőbizottság több alkalommal kioktatta a bizonyítási teherről – csupán állította, hogy az egyenlő bánásmód elve nem sérült, de arra vonatkozóan bizonyítékot nem szolgáltatott, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, az az okiratokkal alá nem támasztott hivatkozása pedig, hogy a panaszos alperes teljesítményértékelése a 4 fő közül a legalacsonyabb volt, nem alkalmas a kimentésre.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme és az alperes viszontkereseti kérelme

[8] A Közszerzői Döntőbizottság határozatával szemben a munkáltató nyújtott be keresetet, melyben azt kérte, hogy a bíróság a Közszerzői Döntőbizottság határozatát változtassa meg, az alperes közszerzői panaszát utasítsa el. Hivatkozása szerint a létszámcsökkentés végrehajtása, az alperes munkaköréhez tartozó feladatok hatékonyabb, gazdaságosabb módon történő ellátása nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét. A létszámcsökkentés végrehajtása során kizárólag a jövőben ellátandó feladatok szempontjából határozta meg az érintett munkatársak körét, erre tekintettel szüntette meg az alperes munkakörét, és kapcsolta ezeket a feladatokat más munkakörhöz. Ez az intézkedés tehát nem az alperes személye ellen irányult, azzal a feladatok hatékonyabb és gazdaságosabb ellátását kívánta elérni, így az alperes jogviszonyának megszüntetése és fogyatékossága között ok-okozati összefüggés nem állt fenn. A felperes arra is hivatkozott, hogy a Közszerzői Döntőbizottság nem határozott meg határidőt, és nem helyezett jogkövetkezményt kilátásba akkor, amikor a felperest nyilatkozattételre hívta fel az egyenlő bánásmód megsértésével összefüggésben, ezért a bizonyítás kiegészítését kérte, és ... felzárkózási igazgató-helyettes tanúkénti meghallgatását indítványozta.

[9] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a Közszerzői Döntőbizottság határozatában helyesen állapította meg az egyenlő bánásmód követelményének megsértését és erre figyelemmel jogszerűen helyezte őt vissza a felperes szervezetéhez. Megjegyezte azonban, hogy a felperes a jogviszonyát ténylegesen nem állította helyre, ezért viszontkereseti kérelmében 2019. január 1-től kezdődően elmaradt illetmény megfizetésére kérte kötelezni a felperest. Ennek összegét bruttó 460.000 forint illetmény figyelembevételével kérte megállapítani, tekintettel arra, hogy a 2019. január 1-jével hatályba lépett, a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 285. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperesnél foglalkoztatottak jogviszonya a Kit. szerinti kormányzati szerződési jogviszonnyá alakult át, mellyel párhuzamosan jelentős mértékű béremelés végrehajtására is sor került. Ezen felül a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóságról, valamint az egyes kormányrendeleteknek a szociális és gyermekvédelmi főigazgatóság egyes feladatainak átadásával kapcsolatos módosításáról szóló 180/2019. (VII. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: módosító Korm. rendelet) 5. § (1) bekezdése alapján a meghatározott feladatok tekintetében a felperes jogutódja 2019. augusztus 1-től a Társadalmi

Esélyteremtési Főigazgatóság lett. A ... Osztály, ahol ő korábban dolgozott, teljes egészében átkerült ehhez a szervhez, és a jogutódlással érintett személyi kör illetményét alapul véve is megilleti őt a 460.000 forintos bruttó illetmény. Az alperes a viszontkereseti kérelmében – a megkeresett jövedelme levonásával – 5.726.043 forint elmaradt illetmény és annak a 2020. január 26-tól járó késedelmi kamata megfizetésére, valamint a 2019. évre bruttó 200.000 forint, a 2020. évre nettó 400.000 forint összegű keret terhére cafeteria-juttatásra kérte kötelezni a felperest.

[10] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Megjegyezte, hogy a kifizetett 8 havi végkielégítéssel az alperes a 2019. január 1. és 2019. augusztus 31. napja közötti időszakra járó elmaradt bérként megjelölt összeget már megkapta, ugyanakkor összecszerűen megfogalmazott beszámítási kérelmet ezzel összefüggésben a felperes nem terjesztett elő. A viszontkereseti kérelem összecszerűségét azért is vitatta a felperes, mert az alperes nem bizonyította, hogy bruttó 460.000 forint összegű havi illetményre lenne jogosult, amennyiben a továbbfoglalkoztatása megvalósul. Ezért álláspontja szerint a követelésének megalapozottsága esetén is csak a korábbi jogviszonyában az alperest megillető 357.100 forintos illetménnyel lehetne számolni.

[11] Mind a felperes, mind az alperes a bírósági eljárásban felmerült perköltség megfizetésére is kérte kötelezni az ellenérdekű felet.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A viszontkereset körében kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 5.726.043 forintot elmaradt munkabér címén, valamint annak a 2020. január 26-tól járó késedelmi kamatát. Kötelezte ezen felül a felperest az alperes szállás alszámlájára történő átutalással nettó 371.130 forint, a vendéglátás alszámlájára történő átutalással nettó 171.130 forint összegű cafeteria-juttatás megfizetésére, ezt meghaladóan az alperes viszontkereseti kérelmét elutasította. Az elsőfokú bíróság kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 635.710 forint perköltséget, és megállapította, hogy a le nem rótt illeték az állam terhén marad.

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresete vonatkozásában abból indult ki, hogy a felek között nem volt vitás az, miszerint a felmentés indoka világos, valós és okszerű volt, ezért azt vizsgálta, hogy a felperes bizonyította-e a Közzolgálati Döntőbizottság eljárása során azt, hogy a jogviszony megszüntetésekor megtartotta az Ebktv. 8. § g) pontja szerinti védett tulajdonsággal rendelkező alperessel szemben az egyenlő bánásmód követelményét, illetve azt, hogy az adott jogviszony tekintetében azt nem volt köteles megtartani. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a felperes eljárási kifogásai minden alapot nélkülöztek, mivel a Közzolgálati Döntőbizottság több alkalommal is határidő tűzésével hívta fel a felperest bizonyítékai, bizonyítási indítványai előterjesztésére, ennek ellenére nem bizonyította, hogy az alperes jogviszonyának megszüntetésekor az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta. Mindezek alapján a Közzolgálati Döntőbizottság helyesen kötelezte a felperest az alperes eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatására a Kttv. 193. § (1) bekezdés d) pontja alapján.

[14] Az alperes által előterjesztett viszontkereset vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a viszontkereseti kérelmét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 132. §-a alapján a Közzolgálati

Döntőbizottság határozatának jogszerűsége körében indított, a marasztalási per szabályai szerint lefolytatandó perben előterjeszthette. Utalt arra, hogy a Kp. 132. §-ához fűzött kommentár szerint viszontkeresettel az alperes anyagi jogi követelését érvényesítheti a felperessel szemben akként, hogy követelése tekintetében lényegében a felperes jogállása illeti meg, és a felperes alperesi pozícióba kerül, ezért amennyiben a törvény másként nem rendelkezik, a viszontkeresetre a keresetre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni.

[15] Figyelemmel arra, hogy a számítások helytelenségét a felperes a Kp. 79. § (2) bekezdés b) pontja ellenére nem bizonyította, az elsőfokú bíróság az alperes számításait elfogadva döntött. Az elmaradt munkabér vonatkozásában nem tudta a kereseti kérelemben beszámítani a végkielégítés összegét, tekintettel arra, hogy az alperes összecsúszva megjelölt beszámítási kifogást nem terjesztett elő. Az elmaradt illetmény összegét az elsőfokú bíróság az alperes által meghatározott 460.000 forint összegben vette figyelembe a 2019. január 1-től 2020. december 31-ig terjedő időszakra, értékelve azt is, hogy a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóság kimutatása a felperes ezirányú követelését alátámasztotta. Az elmaradt illetmény összegéből levonásba helyezte az álláskereső járadékot, valamint a bruttósított rokkantsági ellátást és ennek alapján kötelezte 5.726.043 forint elmaradt illetmény és késedelmi kamata megfizetésére a felperest. A cafeteria-juttatás vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Kttv. 193. § (3) bekezdésére, valamint a felperes közszolgálati szabályzatára hivatkozással döntött.

[16] Az alaptalan kereseti kérelmet és az alperes viszontkeresetének nem megalapozott részét az elsőfokú bíróság a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással utasította el, és a felperest a Kp. 89. § (1) bekezdés c) pontja alapján marasztalta az alperes elmaradt járandóságai vonatkozásában megalapozott viszontkereseti kérelem szerint.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem, valamint viszontkereset változtatás

[17] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, valamint az alperes viszontkeresetének elutasítását kérte.

[18] A felperes a fellebbezésében is fenntartotta azon hivatkozását, hogy a végrehajtandó létszámcsökkentés során az alperes munkakörének megszüntetése nem az alperes személye ellen irányuló, hanem a munkakörökhöz tartozó feladatok ellátásának hatékonyabbá tételét szolgáló döntés volt, a jogviszony megszüntetésével elszenvedett hátrány, valamint az alperes fogyatékosága között ok-okozati összefüggés nem állt fenn. A fellebbezés a BH 2018.6.166. számú döntést is felhívta, és jogszabálysértésként az Ebktv. 19. §-ának (2) bekezdés b) pontját jelölte meg, mivel álláspontja szerint teljesítményértékelésekkel, illetve tanúkkal bizonyította azt, hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, így az ítélet e jogszabályba ütközik.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy egyben viszontkereset-változtatást is előterjesztett, és a részére elmaradt illetmény címén megítélt összeget 6.399.531 forintra kérte felemelni, ezzel párhuzamosan a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő napját 2020. március 11. napjánban kérte meghatározni. Ezen felül a felperest perköltség megfizetésére is kérte kötelezni.

[20] A fellebbezési ellenkérelmében azt emelte ki, hogy a fellebbezés egyetlen konkrét jogszabályi hivatkozást tartalmazott, mégpedig az Ebktv. bizonyítási szabályát – az Ebktv. 19. § (1) és (2) bekezdését –, amely eljárási szabály. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a

fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér, meg kell jelölni. A következőes bírói gyakorlat szerint az ítélet jogszabályba ütközése a másodfokú eljárás során kizárólag olyan jogszabálysértés tekintetében vizsgálható, amelyet a fellebbezés tételesen megjelölt (Kfv.III.38.380/2019/5.). Tekintettel arra, hogy az Ebktv. 19. § (1) és (2) bekezdése kizárólag bizonyítási, vagyis eljárási szabályokat rögzít, megállapítható, hogy a felperes fellebbezésében nem jelölte meg az álláspontja szerint megsértett anyagi jogi normát, tehát fellebbezése nem megalapozott.

[21] Az alperes az elsőfokú ítélet óta eltelt időre figyelemmel előterjesztett „vizontkereset-változtatást” azzal indokolta, hogy jövedelmi viszonyaiban változás nem állt be, és 2021. január, február, március hónapokban további elmaradt illetmény iránti igénye keletkezett a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatosan.

[22] Az alperes 136.055 forint másodfokú perköltségigényt érvényesített a fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére hivatkozással, és 21.380 forint vizontkereset-változtatással összefüggésben.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A Kúria a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmatlan az alábbiak szerint.

[24] A peres felek közötti jogvita abból származik, hogy az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyát a felperes a Korm. határozat által elrendelt létszámcökkentésre hivatkozással a Kttv. 63. § (1) bekezdés a) pontja szerint felmentéssel megszüntette. Az alperes emiatt közzszolgálati panasszal élt, melynek folytán a Közzszolgálati Döntőbizottság határozatával a jogellenes jogviszony-megszüntetés következményeként a panaszos (alperes) eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását rendelte el. A Közzszolgálati Döntőbizottság határozatával szemben a munkáltató fordult a bírósághoz, melynek eredményeképp a perbeli pozíciók úgy alakultak, hogy a közzszolgálati jogvitában felperes lett a közigazgatási szerv, alperes lett a panaszos volt kormánytisztviselő, a peres eljárást pedig a Kp. 130. § (2) bekezdésének megfelelően a marasztalási perek szabályai szerint kellett lefolytatni.

[25] Figyelemmel arra, hogy a perbeli pozíciók a fentiek szerint alakultak, a 2019. augusztus 29-én megtartott első tárgyaláson az alperes vizontkeresetet terjesztett elő a Kp. 132. § (1) bekezdése alapján.

[26] A perben résztvevő felek szempontjából további lényeges tényállási elem az, hogy a keresetlevél benyújtását követően a Kormány létrehozta a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóságot (a továbbiakban: Főigazgatóság). A módosító Korm. rendelet 5. § (1) bekezdése értelmében a Főigazgatóság a felperes szervezetéből kiválás útján jött létre. A Főigazgatóság a Korm. rendelet 4. § (1) – (3) bekezdésében meghatározott 2019. július 31-ig a felperes által ellátott feladatok, az azokhoz kötődő magánjogi jogok és kötelezettségek, valamint a feladatok ellátásához szükséges foglalkoztatotti állomány és eszközök vonatkozásában 2019. augusztus 1-től a felperes jogutódja. E változás következtében a felperes ... Osztálya – ahol az alperes korábban a munkáját végezte – teljes egészében átkerült a Főigazgatósághoz.

[27] A jogutódlás tényét az elsőfokú bíróság – a felek nyilatkozatától függetlenül – nem hagyhatta volna figyelmen kívül a vizontkereseti kérelem előterjesztését követően, mivel a

vizontkereset, mint önálló kereseti kérelem szempontjából a felperes egyben alperesi minőségben is jelen volt a perben.

[28] A Kp. 25. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha az alperes közigazgatási szerv megszűnik, vagy a hatáskört, amelyen a vitatott közigazgatási tevékenység alapul, időközben jogszabály más közigazgatási szervre telepíti, a bíróság – az alperes tájékoztatása alapján vagy hivatalból – azt a közigazgatási szervet állítja alperesként perbe, amelyre jogszabály a perrel érintett hatáskört telepíti. Az alperes a megszűnéséről, valamint a perrel érintett hatáskörének más közigazgatási szervre telepítéséről – e közigazgatási szerv megjelölésével – köteles a bíróságot előzetesen tájékoztatni.

[29] Az elsőfokú bíróságnak a Kp. 25. § (3) bekezdésének fenti szabályai alapján a vizontkereset előterjesztését követően a Főigazgatóságot perbe kellett volna állítania már amiatt is, mert az alperes korábbi munkakörét meghatározó felperesi hatáskörök e szervre telepítése miatt az alperes eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatása is a Főigazgatóságot, mint jogutódot érinti. A perbeli ügyben az elsőfokú bíróság azonban nem észlelte, hogy fennáll a hivatalbóli perbeállítási kötelezettsége, ezért az eljárásban nem vett részt a felperes jogutódja, holott perben állása a fentiek miatt szükséges lett volna. Mindez azt eredményezte, hogy az eljárás nem a megfelelő közigazgatási szerv perben állása mellett folytatódott, a vizontkereseti követelésnek helyt adó ítéleti kötelezésre nem a vitatott közigazgatási cselekményre hatáskörrel rendelkező közigazgatási szervvel szemben került sor.

[30] Az általánosan kialakult és következetes ítélkezési gyakorlat (Kf.VI.39.677/2020/5., Kfv.X.37.162/2019/6., Kf.VII.40.320/2020/4.) szerint a helyes alperes perbeállításának hiánya olyan lényeges, a másodfokú eljárásban nem kiküszöbölhető eljárási hiba, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi.

[31] Minderre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 110. § (1) bekezdés c) pontja alapján – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[32] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Kp. 25. § (3) bekezdése alapján a felek közötti közszolgálati jogvitában – arra figyelemmel, hogy a perben vitatott közigazgatási cselekményre vonatkozó hatáskört más közigazgatási szervre telepítették – a jogutód közigazgatási szervet a keresetlevél közlésével perbe kell állítania, és a továbbiakban a Kp. 25. § (5) – (8) bekezdései szerint kell eljárnia. Ezt követően lesz abban a helyzetben a bíróság, hogy a keresetről és a vizontkeresetről érdemben döntenie tudjon.

A döntés elvi tartalma

[33] *Amennyiben az elsőfokú bíróság a Kp. 25. §-a szerinti perbeállítást elmulasztja, és ezért az ítéletbeni kötelezésre nem a vitatott közigazgatási cselekményre hatáskörrel rendelkező közigazgatási szervvel szemben kerül sor, az a másodfokú eljárásban nem kiküszöbölhető olyan eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet – fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül történő – hatályon kívül helyezését eredményezi.*

Záró rész

[34] A Kúria a perköltség-igényt érvényesítő alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét és a fellebbezési illeték összegét – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján – a Kp. 110. § (3) bekezdésének megfelelően csupán megállapította, azok viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

[35] A Kúria által hozott határozat ellen felülvizsgálatnak a Kp. 116. § d) pontja alapján nincs helye.

[36] A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálására a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján került sor.

Budapest, 2022. január 12.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő